ORĘDOWNIK URZĘDOWY

powiatu tczewskiego.

Nr. 10. Tczew, dnia 8-go marca 1926 r. Rok VII.

Przedpłata: miesięcznie 2,— zł.

ORĘDOWNIK POWIATOWY wychodzi co czwartek.

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 5 groszy za 1-łam wiersz milimetrowy.

Administracja Wydział Powiatowy Tczew. Telefon nr. 40 i 60.

Treść:

104)

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 14-go października 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie praw i obowiązków kobiet, karmiących obce niemowlęta.

Na podstawie art. 2 p. 3 i art. 10 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19-go lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. nr. 63 poz. 371) w związku z § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 stycznia 1924 r. w przedmiocie rozdziału kompetencji Ministra Zdrowia Publicznego (Dz. U. R. P. nr. 9 poz. 86) oraz na podstawie art. 24 ustawy z dnia 25-go lipca 1919r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie (Dz. U. R. P. nr. 67, poz. 402) zarządza się co następuje.

§ 1.

Kobieta (karmicielka, mamka) może rozpocząć karmienie piersią obcego niemowlęcia w domu jego rodziców lub opiekujących się niem osób jedynie na podstawie świadectwa zdrowia, wydanego przez uprawnionego do praktyki lekarza, o ile przytem nie doznaje uszczerbku w naturalnem karmieniu własne dziecko. którego karmicielką nie może przestać karmić przed upływem pierwszych sześciu miesięcy życia.

Świadectwo to karmicielka przedstawia celem rejestracji właściwej władzy sanitarnej.

§ 2.

Nie można powierzać karmicielce zdrowej do karmienia piersią niemowlęcia obarczonego kiłą. Niemowle winno być zbadane przez lekarza.

§ 3.

Świadectwo lekarskie (§ 1) winno zawierać:

1. Nazwisko i imię karmicielki.
2. Jej wiek.
3. Datę ostatniego porodu.
4. Stwierdzenie dostatecznej ilości pokarmu.
5. Dane o stanie zdrowia niemowlęcia karmicielki, względnie o przyczynie jego zgonu.
6. Stwierdzenie, że karmicielka nie cierpi na żadną chorobę zakaźną, szczególnie zaś na gruźlicę, kiłę. rzeżączkę, jaglicę lub świerzbę.
7. Miejsce wydania i datę oraz
8. Podpis lekarza.

§ 4.

Karmicielka, ubiegająca się o prawo przyjmowania niemowląt na karmienie piersią w swym domu, winna uzyskać zezwolenie właściwej władzy sanitarnej, które będzie wydane z zachowaniem warunków § 1 o ile:

1. Karmicielka nie jest zajętą pracą zarobkową poza domem. uniemożliwiającą jej prawidłowe karmienie.
2. Karmi piersią nie więcej niż jedno własne dziecko.
3. Nie zdarzył się u niej podejrzany wypadek śmierci niemowlęcia.
4. Warunki higieniczne mieszkania są zadawalniające (w szczególności jeżeli mieszkanie nie jest przeludnione, nie mieści się w suterenach, nie uprawia się w niem rzemiosła szkodliwego dla zdrowia niemowlęcia itd.).
5. Nikt z jej domowników nie cierpi na chorobę zakaźną.

§ 5.

Pozwolenie to władzy sanitarnej powinno być cofnięte w razie ustania warunków, nieodzownych do jego otrzymania, przedewszystkiem w razie stwierdzenia w tym czasie u zawodowej karmicielki kiły.

Może też pozwolenie to być cofnięte o ile.
1. Karmicielka nie spełnia należycie swych obowiązków.
2. Nie stosuje się do zleceń kontroli higieniczno-lekarskich
3. Dziecko karmione nie rozwija się normalnie, traci na wadze, mizernieje itd.

§ 6.

Karmicielka, przyjmująca niemowlę na karmienie, winna przez czas karmienia niemowlęcia przedstawiać je w oznaczonych przez władzę sanitarną odstępach czasu Stacji Opieki nad dziećmi lub innej instytucji, wskazanej przez powyższą władzę.

§ 7.

Kobieta, przyjmująca niemowlę na karmienie, obowiązania jest bezzwłocznie zawiadomić właściwą władzę sanitarną o każdym wypadku poważniejszej choroby niemowlęcia i oddania go do szpitala lub do innych osób, jakoteż o śmierci niemowlęcia.

§ 8.

Kobieta, trudniąca się zawodowo przyjmowaniem do swego domu niemowląt w celu sztucznego karmienia (na garnuszek) podlega przepisom niniejszego rozporządzenia. a w szczególności nie może trudnić się sztucznem karmieniem bez zezwolenia właściwej władzy sanitarnej.

Do kobiet. trudniących się zawodowo przyjmowaniem dzieci w celu sztucznego ich karmienia, nie ma zastosowania p. 2 § 4 niniejszego rozporządzenia.

§ 9.

Karze, przewidzianej w art. 25 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób występujących nagminnie (Dz. U. R. P. nr. 67/19 poz. 402) ulegnie:

1. Karmicielka winna niezachowania przepisów zawartych w § 1 ust. 2, §§ 4, 6, 7 i 8.
2. Osoba, przyjmująca karmicielkę, względnie oddająca jej dziecko na karmienie winna niezachowania przepisów, zawartych w § 1, ustęp 1. oraz § 2.

§ 10.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej
(—) L. Darowski.

Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) Z. Hübner.

Powyższe rozporządzenie podaję do publicznej wiadomości.

Pp. Burmistrzowi i Wójtom polecam niezwłocznie przystąpić do rejestracji wszystkich matek, karmiących obce niemowlęta, i zażądania od nich świadectwa, wymaganego w myśl §§ 1 i 3 powyższego rozporządzenia.

W wykazie tym należy podać imię, nazwisko, jak i miejsce zamieszkania karmicielki dziecka, a w rubryce uwagi zaznaczyć, który lekarz świadectwo to wystawił. Wykaz należy przedłożyć do 30 marca 1926 r.

Doniesienie negatywne obowiązuje.

Tczew, dnia 4 marca 1926 r.

Wp. Br. 2452/26. **Dytkiewicz**, starosta.

105)

Rozporządzenie policyjne

w przedmiocie rozciągnięcia na powiat działdowski i na powiaty. które wchodziły w skład b. rejencji gdańskiej, mocy obowiązującej rozporządzeń policyjnych prezesa b. rejencji kwidzyńskiej.

a) z dnia 17 czerwca 1909 dotyczącego urządzania i używania aparatów do piwa (Polizei-Verordnung betreffend die Errichtung und den Betrieb von Bierdruckvorrichtungen) Amtsblatt rejencji kwidzyńskiej z roku 1909 strona 223.
b) z dnia 3 lipca 1909 dotyczącego przepisów wykonawczych do rozporządzenia z dnia 17 czerwca 1909 Amtsblatt rejencji kwidzyńskiej z roku 1909 str. 228.
c) z dnia 26 września 1910 dotyczącego zmiany rozporządzenia z dnia 17 czerwca 1909 Amtsblatt rejencji kwidzyńskiej z r. 1910 str. 468.
d) z dnia 29 czerwca 1912 dotyczącego zmiany rozporządzenia z dn. 17 czerwca 1909 Amtsblatt rejencji kwidzyńskiej z roku 1912 strona 376.
e) z dnia 13 lutego 1915 dotyczącego zmiany przepisów wykonawczych z dnia 3 lipca 1909 do rozporządzenia z dnia 17 czerwca 1909 Amtsblatt rejencji kwidzyńskiej z roku 1915 str. 81 oraz zniesienia obowiązujących na tych obszarach analogicznych rozporządzeń policyjnych prezesów b. rejencji gdańskiej i olsztyńskiej.

Na podstawie par. 137, 139 i 140 ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30 lipca 1883 (zbiór ustaw pruskich str. 195) w związku z par. 6, 12 i 15 ustawy o administracji władz policyjnych z dnia 11 marca 1850 (zbiór ustaw pruskich str. 265) oraz z powołaniem się na art. 8 ustawy o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej z dnia 1

sierpnia 1919 (Dz. Praw nr. 64 str. 675) zarządzam za zgodą Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie policyjne prezesa b. rejencji kwidzyńskiej:

a) z dnia 17 czerwca 1909 dotyczące urządzenia i używania aparatów do piwa (Polizei-Verordnung betreffend die Errichtung und den Betrieb von Bierdruckvorrichtungen),
b) z dnia 3 lipca 1909 dotyczące przepisów wykonawczych do rozporządzenia z dnia 17-go czerwca 1909,
c) z dnia 26 września 1910 dotyczące zmiany rozporządzenie z dnia 17 czerwca 1909,
d) z dnia 29 czerwca 1912 dotyczące zmiany rozporządzenia z dnia 17 czerwca 1909,
e) z dnia 13 lutego 1915 dotyczące zmiany przepisów wykonawczych z dnia 3 lipca 1909 do rozporządzenia z dnia 17 czerwca 1909 obowiązujące w powiatach Województwa Pomorskiego, które wchodziły w skład b. rejencji kwidzyńskiej, rozciąga się na obszar powiatu działdowskiego i na powiaty, które wchodziły w skład b. rejencji gdańskiej.

§ 2.

Analogiczne rozporządzenia przepisów b. rejencji gdańskiej i olsztyńskiej, obowiązujące dotychczas na obszarze powiatu działdowskiego i powiatów wchodzących w skład b. rejencji gdańskiej — znosi się.

§ 3.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego.

Toruń, dnia 25 listopada 1925 r.

Wojewoda Pomorski

(—) Dr. Wachowiak.

L. dz. XI. c. 5074-25.

Ponieważ rozporządzenia te mają z chwilą rozszerzenia moc obowiązującą na obszarze całego Województwa Pomorskiego, przeto należy dopilnować ich wykonanie i przestrzeganie.

W myśl par. 2 rozporz. z dnia 17. 6. 1909 (Dz. Urz. Rej. kwidz. str. 223) wszystkie przedsiębiorstwa i osoby używające aparatów do piwa, na których używanie dotychczas nie uzyskali pozwolenia, obowiązane są zgłosić je u miejscowej władzy policyjnej (Burmistrza, Wójta). Po zbadaniu tych aparatów przez ustanowionych do tego rzeczoznawców, wyda miejscowa władza policyjna zezwolenie na ich używanie. Rzeczoznawcą do badania tych aparatów jest Stowarzyszenie Dozoru nad Kotłami Parowemi w Poznaniu, które funkcje te będzie wykonywać w powiecie tczewskim przez Oddział w Grudziądzu. Do tego oddziału mają być skierowane wszystkie zgłoszenia aparatów podlegających badaniu.

Przedsiębiorstwa i osoby, posiadające aparaty do piwa, na których używanie dotychczas pozwolenia nie uzyskały, winni w przeciągu 14 dni zgłosić je u miejscowej władzy policyjnej pod zagrożeniem kar przewidzianych par. 44 wyż. powołanego rozporządzenia z dnia 17. 6 1909.

Panowie Burmistrz i Wójtowie przeprowadzą rewizję, czy aparaty będące w używaniu są przez rzeczoznawców zbadane i czy właściciel posiada zezwolenie na ich używanie.

Tczew, dnia 19 lutego 1926 r.

St. 1541/26. **Starosta.**

---

106)

Obwieszczenie.

Toruń, dnia 19 stycznia 1926 r.

Dot. Robót cyw. poszkodowanych wskutek wypadku — pretensje do odszkodowania.

8-me Okręgowe Szefostwo Intendentury nie uchyla się od obowiązku dokonanych świadczeń na rzecz inwalidów wypadkowych. poszkodowanych wskutek wypadku przy pracach fortyfikacyjnych, do których zaciągnięci zostali przymusowo przez b. władze wojsk. niem., o ile pretensje wniesione przez wspomnianych inwalidów, uzasadnione będą wiarogodnemi dokumentami. któreby można przyjąć jako uzasadnione dowody rzeczowe.

W celu rozpatrzenia słuszności pretensji, roszczonych przez osoby uszkodzone przy robotach fortyfikacyjnych, i ostatecznego uregulowania sprawy, by zainteresowani mogli otrzymywać ewentl. przynależną im z tut. Intendentury zaopatrzenia, należałoby spowodować odnośnych inwalidów, zamieszkałych na Pomorzu, do nadesłania tut. Szefostwu odpowiednich wniosków, z których wynikałoby:

1. gdzie i kiedy wypadek się zdarzył, i
2. jakiego rodzaju jest okaleczenie, które odniósł wskutek tego wypadku, udowodnione oczywiście świadectwem lekarza, który z powodu nieszczęśliwego wypadku leczył okaleczonego. Świadectwo lekarskie zawierać winno szczegółowy opis rodzaju okaleczenia, oraz przebiegu leczenia choroby, nabytej wskutek wypadku, a wreszcie wysokość utraty zdolności zarobkowej (stojącym w ścisłym związku przyczynowym z wypadkiem) w procentach.

Nadto, w celu ewent. zażądania aktu wypadkowego, przez Intendenturę niem. zakładów wojsk w Berlinie, poszkodowany podać winien czy i która władza wojsk. niem. wszczęła już jakiekolwiek dochodzenia w sprawie jego wypadku, w celu ewent. przyznania mu renty. Niezbędnem jest również podanie nazwiska i miejsce zamieszkania wszystkich naocznych świadków wypadku.

Z uwagi na to, że pomiędzy inwalidami roszczącemi pretensje do odszkodowania, znajdować się będą i tacy, którym Intendentura nie będzie kompetentną przyznać odszkodowanie i aby uniknąć niepotrzebnego kierowania tu korespondencji przez tych inwalidów, zaznaczam, że tut. Szefostwo w rozumieniu § 555 Niem. Ord. Ubezp. (Buch 3) obowiązane jest do udzielenia świadczeń jedynie i wyłącznie tym osobom poszkodowanym i pozostałym po zmarłych, których kalectwo, choroba wzgl. śmierć spowodowana została wskutek — w

pełnym tego znaczeniu wypadku: natomiast do udzielenia świadczeń inwalidom, których niezdolność do pracy powstała wskutek innych wad i ułomności (np. choroba wewn. nie spowodowana wypadkiem) obowiązaną będzie Ubezpieczalnia Krajowa w Poznaniu, gdzie są i byli ubezpieczeni na wypadek inwalidztwa i starości przez klejenie znaczków tygodniowych nie tylko robotnicy zatrudnieni w zakładach cyw., państw. lub prywatnych, lecz także i w zakładach wojsk. a zatem tych ostatnich pouczyć należałoby, by pretensje swoje kierowali bezpośrednio do Ubezpieczalni Krajowej w Poznaniu, w celu wdrożenia postępowania w myśl przepisów N. O. U. (Invaliden und Hinterbliebenenversicherung Buch IV).

Choroby, które uważać należy jako spowodowane wskutek wypadku w rozumieniu par. 555 N. O. U. są np.

1. skaleczony, który złamał nogę wskutek długiego leżenia w szpitalu, nabył zapalenie płuc, albo
2. poszkodowany tego samego rodzaju okaleczenia, umieszczony został w celu wyleczenia w szpitalu, gdzie podczas pobytu nabawił się bez własnej winy — choroby zakaźnej, na którą chorował i wreszcie zmarł po zupełnem wyleczeniu nogi

W obu tych wypadkach — mimo, iż okaleczenie nogi zostało tak wygojone, że śladu po złamaniu nie zostało, będzie mógł rościć poszkodowany, względnie pozostali po zmarłym pretensje do przyznania renty wypadkowej, płatnej przez Intendenturę, ponieważ niezdolność do pracy zarobkowej, spowodowana choroba, zapalenie płuc, jak również śmierć drugiego, która nastąpiła wskutek nabawienie się w czasie pobytu w szpitalu choroby zakaźnej — są bezpośrednim następstwem odniesionego uszkodzenia.

Choroby inne, nabyte może częściowo podczas wykonywania czynności w zawodzie, lecz nie spowodowana wypadkiem nie mogą być ujęte pod pojęcie „wypadki" i obowiązek dokonywania świadczeń na rzecz takich inwalidów w rozumieniu § 555 i 892 N. O. U. nie ciążył za b. władz niemieckich, ani też w zrozumieniu art. 3 ustawy z dnia 19. 12. 1923 r. Dz. U. R. P. nr. 7 poz. 67 24 r. nie może ciążyć obecnie na Intendenturze ze zakładów wojsk., gdyż wówczas zbyteczne byłoby ubezpieczenie robotników zakł. wojsk. na wypadek inwal. i starości w Ubezpieczalni Krajowej w Poznaniu.

Szef Intendentury
w. z. (—) Zachar.
Pułkownik Intendentury.

Podanie o zaopatrzenie wraz z wszystkiemi wymaganemi dowodami należy kierować **bezpośrednio** do 8 Okręgowego Szefostwa Intendentury w Toruniu.

Pp. Sołtysi i przełożeni obszarów dworskich ogłoszą to w zwykły sposób.

Tczew, dnia 19 lutego 1926 r.

U. R. 333/26 **Starosta.**

---

107)

Obwieszczenie.

Prowadzenie książek przez biura porad prawnych.

W wiązku ze stale wzrastającą liczbą biur porad prawnych, działających na podstawie ust. 3 par. 35 ustawy przemysłowej, a prowadzonych przez osoby nieodpowiednie, oraz wobec zachodzących wypadków nienależytego załatwienia spraw przez te biura przypominam obowiązujące dotychczas rozporządzenia Minist. Przemysłu i Handlu z dnia 28. 11. 1901 (Dzien. Urzęd. Min. Przem. i Handlu ex 1901 str. 349). według którego wszystkie biura porady prawnej i osoby załatwiające sprawy prawne, osobiste i majątkowe osób drugich, oraz udzielające informacji o stosunkach tak osobistych jak majątkowych, winne prowadzić książki według wzorów A i B., powyższem rozporządzeniem przewidzianych. Panowie Burmistrz i Wójtowie powinni przeprowadzić rewizje w lokalach biur porady prawnej, czy księgi są w myśl obowiązujących przepisów prowadzone a na wypadek stwierdzonych nadużyć lub niefachowej, pracy zakazać dalszego uprawiania tego procederu.

Zwracam uwagę, że jakkolwiek czynności wspomniane mogą być wykonywane bez specjalnego uprzedniego zezwolenia, to jednakże można je w myśl ust. 1 par. 35 ust. przem. zakazać, jeżeli dana osoba okaże się nieodpowiednią, wzgl. przez swą niefachowość będzie działała na szkodę ludności.

Tczew, dnia 25 lutego 1926 r.

St. 2066-26 **Starosta.**

A. Dziennik Biurowy.

L. b.	Dzień wpływu lub przyjęcie zlecenia	Nazwisko, zawód i miejsce zamieszkania zleceniodawcy	Treść i rodzaj zlecenia	Przegląd poszczególn. czynności zawodow.		Oznaczenie władzy lub osoby do której pismo zostało skierowane	Uiszczone za załatwienie zlecenia		Czy są założone podręczne akta liczba tych aktów	Czy zostały przyjęte pieniądze, papiery wartościowe, weksle hipoteki i inne dokumenta i przedmioty wartościowe Nr. księgi pieniędzy i dokumentów	Uwagi
				Dzień załatwienia	Oznaczenie czynności zawodowej		W gotówce lub innych świadczeniach	Zwrot osobistych kosztów handlowych i wydatków gotówkowych oraz rodzaj tych kosztów i wydatków			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

B. Księga pieniędzy i dokumentów.

L. dzien. biurowego	Dzień wpływu	Oznaczenie przyjętych w depozyt i nadesłanych pieniędzy, papierów wartościowych, weksli, hipotek oraz innych dokumentów i przedmiotów wartościowych.	Zapodanie od kogo pieniądze papiery wartościowe itd. wpłynęły	Data zwrotu depozytu	Oznaczenie zwróconych pieniędzy, papierów wartościowych, weksli hipotek oraz innych dokumentów i przedmiotów wartościowych	Oznaczenie na czyje ręce zwrot został uskuteczniony	Oznaczenie liczby aktów podręcznych	Uwagi
1	2	3	4	5	6	7	8	9

108)
Rozporządzenie policyjne
w sprawie dorożkarstwa w mieście Tczewie.

Na podstawie §§ 5 i 6 ustawy o administracji policji z dn. 11 marca 1850 r. §§ 143 i 144 ustawy o ogólnym zarządzie Kraju z dnia 30 lipca 1883 r. i §§ 37 i 76 procedury przemysłowej z dnia 26. 7. 1900 r. zarządzam za zgodą Magistratu i pana Wojewody Pom., na obwód policyjny miasta Tczewa co następuje.

I. Uruchomienie.

§ 1.

Nikomu nie wolno wykonywać dorożkarstwa bez piśmiennego policyjnego zezwolenia.

§ 2.

Dorożki muszą być trwałe, o przyzwoitym wyglądzie, wygodne i zawsze dobrze utrzymane. Muszą zwłaszcza być zewnętrznie dobrze polakierowane i wewnątrz wyłożone obiciem czystem i nie podartem. Muszą być urządzone na sprężynach lub osadzone na resorach, posiadać okrycie zaopatrzone z przodu i z boków okienkami. Letnie dorożki mogą być bez nakryć.

§ 3.

Ponadto dorożki muszą posiadać od siedzenia 1,15 m. wysokości, wewnątrz 1,02 m. szerokości, a nad siedzeniami 1,26 m. długości. Wszystkie dorożki muszą być zaopatrzone w błotniki. stopnie nie mogą być urządzone do podnoszenia i muszą być wygodne do wsiadania i wysiadania.

§ 4.

Podczas sanny można używać do jazdy odpowiednich sanek; trzaskanie z bicza jest w obrębie miasta zakazane.

§ 5.

Każda dorożka i sanki muszą być oznaczone z obydwóch stron i z tyłu przydzielonemi czerwonemi numerami na białem tle w wysokości 10 cm. i odpowiedniej szerokości, umieszczonemi na miejscu widocznem.

Każda dorożka musi być zaopatrzona w dwie przymocowane do kozła latarnie. które zapalone z nastaniem zmierzchu pokazują czerwone numera dorożki w rozmiarach koloru jak powyżej.

Każda dorożka albo sanki muszą posiadać przy koźle biało-czerwoną chorągiewkę blaszaną, dla oznaczenia na miejscu postoju przyjętego zamówienia.

§ 6.

Konie muszą być silne bez szkodliwych wad, a uprząż na konie musi być trwała, od woli zaś właściciela pojazdów zależy użycie do jazdy dorożek jedno lub dwukonnych.

II Obowiązki właściciela dorożek.

§ 7.

Wszystkie pojazdy, wozy i sanie muszą być przed uruchomieniem przedstawione władzy policyjnej do zbadania. Po uznaniu za odpowiednie zarządza się namalowanie przydzielonych numerów w kolorze i rozmiarach jak § 5 i wydaje się zezwolenie do uruchomienia dorożki. Samowolne malowanie albo zmiana numerów jest zakazana.

§ 8.

Policyjno zgłoszone i uznane za odpowiednie dorożki musi właściciel w oznaczonym dniu uruchomić i odtąd w ruchu utrzymywać. Jeżeli właściciel chce dorożkarstwo zwinąć, musi o tem ośm dni przed unieruchomieniem zawiadomić władzę policyjną.

Do upływu ośm dni — odmeldowania, może być właściciel policyjnie zmuszony stawić do publicznego użytku dotąd utrzymywane w ruchu dorożki.

§ 9.

Jeżeli dorożka okaże się niezdatną do użytku, winien o tem właściciel w przeciągu 24 godzin donieść władzy policyjnej. W tym wypadku jak również w razie wycofania mu przez władzę policyjną dorożki jako niezdatnej do użytku, obowiązany jest w ciągu trzech miesięcy przedstawić ją do rewizji (§ 7) albo zastąpić przez nową dorożkę.

§ 10.

Właściciel obowiązany jest policyjnie koncesjonowane dorożki swoje utrzymywać w ruchu od godz. 6-tej rano do godz. 21-ej wieczorem.

O ile dorożka z powodu szczególnych przeszkód nie może w oznaczonym czasie zajechać, musi właściciel najpóźniej do godz. 9-tej rano donieść o tem władzy policyjnej.

§ 11.

Zamówienia do jazd wcześniejszych przed oznaczonym czasem wyjazdu jest właściciel obowiązany punktualnie wykonywać, wcześniejsze jazdy muszą być jednak najpóźniej do godz. 23-ej wieczorem poprzedniego dnia zamówione u właściciela dorożki.

Jeżeli właściciel po przyjęciu zamówienia z powodu ważnej przeszkody nie może dostarczyć dorożki, musi jaknajwcześniej zawiadomić zamawiającego. albo postarać się o dostarczenie temu ostatniemu na oznaczony czas innej dorożki.

Do wykonywania nocnych jazd jest właściciel dorożki również obowiązany w czasie przyjazdu i odjazdu pociągów na dworzec miasta Tczewa.

Oprócz tego wypadku wykonywanie jazd nocnych zależy od woli właściciela dorożki.

§ 12.

Właściciel dorożki musi prowadzić spis woźniców zawierający imię i nazwisko każdego woźnicy. tegoż wiek, miejsce urodzenia i mieszkanie oraz dzień i wóz, którym woźnica powozi.

O każdej zmianie należy władzy policyjnej donieść, od której zależy zezwolenie.

§ 13.

Żaden woźnica nie może być jako kierowca dorożki dopuszczony, nim władza policyjna nie stwierdzi jego zdolności i udzieli mu dla jego oso-

by ważnego wykazu dorożkarskiego. Niedorośli, ułomni, albo nieposiadający znajomości jazdy, również karani za zbrodnię lub występek, albo osoby oddające się pijaństwu nie będą jako woźnice dopuszczeni a znajdującym się w służbie zostanie zezwolenie cofnięte.

§ 14.

Ubranie woźniców, które obowiązani są sprawić i utrzymać właściciele dorożek, składa się z surduta, nakrycia głowy i płaszcza. Dla ubrania woźniców przepisany jest niebieski surdut, niebieski płaszcz i kapelusz skórzany czystej i odpowiedniej jakości.

Numer dorożki w kolorze czerwonym wysokości 3 cm. i odpowiedniej szerokości musi być przymocowany na nakryciu głowy woźnicy.

III. Obowiązki woźniców.

§ 15.

Bez zezwolenia policyjnego nie może nikt obejmować prowadzenia dorożki. Nie może żaden woźnica bez zezwolenia właściciela dorożki i policji prowadzenia przydzielonej mu dorożki oddać innemu woźnicy. Każdorazową zmianę mieszkania winien woźnica w przeciągu 24 godz. zgłosić u władzy policyjnej.

§ 16.

Każdy woźnica musi posiadać w skórzanej torbie swój wykaz dorożkarski, niniejsze rozporządzenie i obowiązującą taryfę. Sam musi być czysto i schludnie ubrany oraz jest odpowiedzialny za czystość dorożki.

§ 17.

Miejsce postoju wyznacza władza policyjna. Skoro tylko jazda zostanie wykonaną musi woźnica natychmiast wracać na swoje miejsce postoju.

§ 18.

Na dworcu kolejowym zamówione i niezamówione dorożki muszą się osobno ustawiać na miejscach raz na zawsze przez władze policyjne wyznaczonych, a to: zamówione dorożki na lewo, niezamówione na prawo przed wejściem na dworzec.

§ 19.

Tylko z pasażerami nadjeżdżające dorożki mogą zajeżdżać przed główne wejście dworcowe, muszą jednak, jak tylko pasażerowie zejdą z dorożki i bagaż zostanie złożony, udawać się w właściwe szeregi dorożek.

§ 20.

Na dworcu kolejowym, skoro tylko oznajmiono przybycie pociągu, musi woźnica siadać na kozieł i być w pogotowiu do odjazdu.

§ 21.

Po przybyciu pociągu nie może żadna dorożka zajeżdżać przed wyjście dworcowe.

Dorożki muszą pozostać na swoich miejscach postoju i z tychże muszą odjeżdżać.

Goście mają się udawać na miejsce postoju dorożek. Woźnice nie mogą ani z budynku kolejowego ani też z peronu odnosić bagażu pasażerów.

§ 22.

Podczas pobytu swego na dworcu kolejowym muszą woźnice bezwzględnie wykonywać zarządzenia stacjonowanych tamże urzędników policyjnych. a w nieobecności tychże zarządzeń naczelnika stacji.

§ 23.

Dorożka nie zajęta musi jechać stępa, zaś zajęta, o ile na to pozwalają przepisy policyjne średnim kłusem.

§ 24.

Woźnicy nie wolno wsiadać do wozu ani też od wozu się oddalać.

§ 25.

Paszenie koni jest tylko dozwolone na miejsach postoju i to tylko z zawieszonych worków lub naczyń.

§ 26.

Skoro tylko dorożka znajduje się w jeździe, bezwzględnie na to, czy jest zajęta lub nie, nie wolno woźnicy palić tytoniu.

§ 27.

Do samych jazd z bagażem nie mogą dorożki być używane. Woźnice nie mogą odmówić podróżnym przyjęcia ich bagażu i innych przedmiotów, które bez trudności dadzą się w drodze umieścić. Na siedzeniach nie wolno umieszczać zwierząt ani jakichkolwiek innych nieczystych przedmiotów.

§ 28.

Zamawianie publiczności, aby ich skłonić do wyboru dorożki jest wzbronione.

§ 29.

Przy jazdach na czas lub przestrzeń może woźnica zażądać należytość za jazdę zaraz przy wsiadaniu gości. Przy jazdach do dworca kolejowego musi być należytość za jazdę pobrana przed przybyciem na dworzec.

§ 30.

Jeżeli przypadkowe okoliczności spowodowały przerwę jazdy z powodu czego nie może być ukończoną, natenczas należy pobrać należytość za jazdę według stosunku przebytej części przestrzeni.

Jeżeli natomiast przerwa jazdy nastąpiła z winy woźnicy albo niezdatności wozu lub koni, nie wolno pobierać żadnej należytości a wpłaconą z góry należytość winien woźnica pasażerowi zwrócić.

§ 31.

Na miejscu postoju, albo na miejscu kolejowem lub podczas jazdy na miejsce postoju nie może woźnica nikomu jazdy odmówić jak długo dorożka nie zostanie przez osoby lub rzeczy zajęta. Jazd na dalsze oddalenie jak w taryfie zaznaczono lub dalszych już 4 klm. poza obręb miasta Tczewa nie jest woźnica obowiązany przyjąć.

§ 32.

Zamówienia na jazdy, które woźnica przyjął do późniejszego wykonania jest tenże również obowiązany wykonać. Jeżeli jednak po przyjęciu zamówienia zajdą przeszkody skutkiem nieprzewidzianej okoliczności do wykonania ich swoją dorożką, natenczas winien się tenże postarać o wczesne zawiadomienie o tem zamawiającego albo o dostarczeniu temuż na oznaczony czas innej dorożki.

Osobom nietrzeźwym można odmówić jazdy. Obciążonym zakaźnemi chorobami, jazda musi być odmówiona.

§ 33.

Każda na miejscu postoju zamówiona, a nie zaraz odjeżdżająca dorożka musi być wyraźnie oznaczona przez umieszczoną na koźle widoczną chorągiewkę (§ 5). Taksamo należy oznaczać dorożki znajdujące się w jeździe po pasażera. Oznaczenie dorożki jako zajętej bez przyjętego zamówienia lub wcześniej niż jedną godzinę przed zamówieniem dorożki jest zakazane.

§ 34.

Woźnicy nie wolno bez zezwolenia wpierw zamawiającego pasażera kogokolwiek przyjąć na kozieł albo do wozu, ani też zapraszać do współjazdy.

§ 35.

Woźnica może żądać tylko zapłaty według taryfy, piwnego nie wolno mu żądać.

§ 36.

Po zejściu pasażerów z dorożki musi woźnica natychmiast zbadać czy nie pozostały we wozie jakie rzeczy i te pasażerom natychmiast oddać. Jeżeli to nie jest możliwe, musi znalezione przedmioty niezwłocznie, a najpóźniej następnego dnia oddać władzy policyjnej a do tego czasu starannie je przechować.

§ 37.

Wykaz dorożkarski jest legitymacją woźnicy i tenże jest obowiązany przy każdorazowem wystąpieniu ze służby od właściciela dorożki wykaz dorożkarski w ciągu 24 godzin oddać władzy policyjnej.

§ 38.

Woźnica dorożki musi odnosić się do pasażerów przyzwoicie i wstrzymywać się od wszelkich czynności: jak krzyków, przekleństw, bicia, dręczenia koni lub t. p. a zwracających publiczną uwagę i niezadowolenie. Pijaństwo dorożkarza w służbie pociąga za sobą wykluczenie woźnicy od prawa prowadzenia dorożki.

§ 39.

Woźnica musi bezwzględnie zastosować się do wskazówek urzędników policyjnych mających obowiązek utrzymywania porządku w dorożkarstwie, a mianowicie jest obowiązany swoje papiery legitymacyjne na żądanie przedłożyć urzędnikowi policyjnemu.

§ 40.

Ustalona przez władzę policyjną taryfa dorożkarska jest częścią niniejszego rozporządzenia w wszystkich swoich postanowieniach. Jeden egzemplarz taryfy musi właściciel w każdej dorożce tak umieścić, aby mogli ją pasażerowie wygodnie czytać.

IV. Dotyczy dorożek samochodowych.

§ 41.

Powyższe przepisy niniejszego rozporządzenia policyjnego mają analogiczne zastosowanie do właścicieli i kierowców dorożek samochodowych, o-ile z natury rzeczy jest to możliwe i o ile poniżej nie postanowiono inaczej.

§ 42.

Każdy samochód odpowiadający obowiązującym przepisom o pojazdach mechanicznych, dopusczony do ruchu jako dorożka, musi być zaopatrzony w jednolity mechaniczny system przyrządu dla oznaczenia należytości za jazdy, tak zwany taksameter.

Należytość za jazdę dorożką samochodową oznaczoną przez taksametr wynosi:

Taksa I.		Taksa II.		Taksa III.	
do 300 mtr.	0,60 zł	do 200 metr.	0,60 zł	do 130 mtr.	0,60 zł
każde dalsze 150 mtr.	0,10 zł	każde dalsze 100 mtr.	0,10 zł	każde dalsze 65 mtr.	0,10 zł
Przy podróży pozamiejscowej tam i z powrotem.		W obrębie miasta (jak i w granicach administracyjnych) w w dzień i w nocy. Powyższą stawkę rozumie się za 1—2 osób.		Przy podróży pozamiejscowej w jedną stronę.	

Czekanie.

Za każde 2 minuty 0,10 zł.

Dopłata.

1. Za każdą dalszą osobę ponad 2 osoby zł 0,50.
2. Za zajazd samochodu na oznaczoną godzinę w obrębie miasta wewnętrznego zł 1,00,
3. Za zajazd samochodu na oznaczoną godzinę na Nowe-Miasto, Tczewskie Pole, Piotrowo, Czyżykowo i Strzelnicę zł 1,50, na Tczewskie-Łąki zł 3.00,
4. Za każdą jazdę w czasie od godz. 22-ej —6-ej rano dodatkowo zł 0,50,
5. Bagaż do 10 kg. wolny od opłat od 10 —25 kg. zł 0.25, za każde dalsze 25 kg. zł 0,25,
6. Za psa zł 0,50.

§ 43.

Przed uruchomieniem dorożki samochodowej właściciel powinien przedłożyć polisę na dowód, że przedsiębiorstwo zostało ubezpieczone w jednym z krajowych zakładów ubezpieczeniowych od wypadku.

Właściciel dorożki przyjmuje sprawę ustawowego ubezpieczenia osób prowadzących samochód.

Przepisy ogólne.

§ 44.

Do wykonania w niniejszem rozporządzeniu wymienionych obowiązków zmuszeni być mogą tak właściciel dorożki jak i woźnica w drodze zarządzenia policyjnego.

§ 45.

Wykroczenia przeciw przepisom niniejszego rozporządzenia podlegają grzywnie do 30.00 zł, a w razie nie ściągalności karze aresztu do trzech dni, o ile inne przepisy nieprzewidują wyższych kar.

Ponadto może władza policyjna przy wykroczeniach przeciw przepisom niniejsz. rozporz. lub innym zarządeniom policyjnym natychmiast cofnąć zezwolenie na uruchomienie i prowadzenie dorożki, z równoczesnem unieruchumieniem tejże.

§ 46.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia. Równocześnie znosi się analogiczne rozporządzenie policyjne z dnia 1 września 1923 r.

Tczew, dnia 6 października 1925 r.

Miejski Urząd Policyjny.
(—) St. Wojczyński, burmistrz.

Posiedzenie Magistratu.

Tczew, dnia 6 października 1925 r.

Punkt 19. Magistrat uchwala wyrazić swoją zgodę na wydanie rozporządzenia policyjnego regulującego ruch dorożkarstwa.

Podpisy:

St. Wojczyński. Hempel. Nadolski. Murawski. Raduński. Binnek. M. König.

---

109)

Obwieszczenie.

Pana Jana Pomierskiego z Liniewka mianowałem pierwszym zastępcą przełożonego obszarów dworskich Swarożyna, Wędków, Liniewka i Goszyna.

Tczew, dnia 23 lutego 1926 r.

Wp. l. 2201/26. **Starosta.**

---

110)

Obwieszczenie.

Pana Leonarda Januszewskiego w Subkowach mianowałem pierwszym zastępcą przełożonego obszaru dworskiego Subkowy.

Tczew, dnia 27 lutego 1926 r.

Wp. l. 2373-26 **Dytkiewicz,** starosta.

---

111)

Obwieszczenie.

Nadesłanie spisów poborowych rocznika 1905.

Pp. Sołtysów i Przełożonych obszarów dworskich, którzy dotychczas nie nadesłali spisów poborowych rocznika 1905 wzywam do złożenia tych spisów najpóźniej do dnia 5 marca 1926 r. w tut. Starostwie pokój 3

Meldunki negatywne obowiązują.

Spisy, nie nadesłane w terminie wyznaczonym, ściągnę specjalnym gońcem na koszt odnośnego sołtysa.

Tczew, dnia 24 lutego 1926 r.

1235-26 St. Wojsk. **Starosta.**

---

112)

Obwieszczenie.

Landrat powiatu gdańskich nizin doniósł mi pismem z dnia 20. 2. 26 r. L. A. 1110, że pryszczyca na majątku p. Edwarda Blecha w Wotzlaff wygasła — patrz obwieszczenie moje z dnia 13. 1. 26 r. Oręd. Urzędowy str. 14.

Tczew, dnia 22 lutego 1926 r.

2034/26 St. **Starosta.**

---

113)

Obwieszczenie.

Wzywa się wszystkich Sołtysów i Przełożonych Obszarów Dworskich do natychmiastowego nadesłania Państwowemu Urzędowi Katastralnemu w Tczewie matrykuł sumarycznych celem sprostowania.

Tczew, dnia 1 marca 1926 r.

Kierownik Urzędu Katastralnego
(—) Kleina.

---

114)

Obwieszczenie

Począwszy od marca r. b. wydany jest drukiem Biuletyn Urzędu Emigracyjnego zawierający informacje o sprawach emigracyjnych, których rozpowszechnianie wśród szerokich warstw ludności jest pożądane, wobec powszechnego zainteresowania zagadnieniem wychodźtwa z jednej strony, jakoteż dla zapobieżenia wyzyskowi i błędom wywołanym przez nieświadomość jaka w tej dziedzinie zagadnień powszechnie panuje.

Urząd Emigracyjny uważa przeto za wskazane prosić Pana Starostę o zalecenie miejscowemu Sejmikowi Powiatowemu oraz władzom samorządowym miejskim i wiejskim prenumeraty wymienionego Biuletynu.

Koszta prenumeraty wynosić będą do końca roku 60 groszy za pojedyńczy zeszyt miesięczny.

Warszawa, d. 13. 10. 1925 r.

Urząd Emigracyjny przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej.

Zachęca się do zapisania poleconego pisma.

Tczew, dnia 23 lutego 1926 r.

Wp.Br.14141/25. **Dytkiewicz,** starosta.

Nakładem i czcionkami Drukarni i Księgarni Tow. z ogr. por. w Tczewie.
Odpowiedzialny redaktor Stanisław Grzonka, Sekr. Wp. w Tczewie.